

La requisa. (I) Càlcul

A la pàgina web de CATAC – IAC trobareu un enllaç on podeu calcular la quantia de la requisa que el govern de la Generalitat fa, únicament i exclusivament, al 99% de les persones que depenen del seu capítol 1 del pressupost. A la resta de col·lectius i sector afectats pels problemes de tresoreria i/o finançament de la Generalitat se'ls reconeix el deute i els prometen l'abonament quan es

pugui. A nosaltres, directament ens diu que no ens pagarà el que ens deu. Això s'anomena requisa. En aquest mateix número trobareu un article on exposem abastament aquesta qüestió.

Nota: És possible que als ordinadors del treball no es pugui descarregar l'enllaç. Proveu a casa.

No se què em passa, doctor. Cada dia sóc més independentista i cada dia odio més en Junqueras i en Mas

Veiem, treballa vostè a la Generalitat?

Mesa Sectorial 20 juny 2013

Contra la ignomínia

CATAC – IAC i la resta de sindicats presents a la Mesa Sectorial hem denunciat a la reunió la política de comunicació de la Generalitat, arran de la nota "informativa" que el govern ha penjat a l'ATRI. No tan sol ens retallen el sou i les condicions laborals sinó que, a sobre, afegei-

xen demagògia. Ja explicàvem al *Cataccrac* 2013_20 la nostra posició i també podeu contrastar la proposta de l'Administració amb les nostres al *Cataccrac* 2013_21 que trobareu en la nostra pàgina web.

Las taules de la llei de l'Agència Tributària de Catalunya

L'Administració, des de fa un any, està elaborant l'anomenat Pla d'ocupació, que han de ser les modernes taules de la llei que regiran la política de personal. Ara bé, hi ha organismes que volen tenir les seves pròpies taules de la llei. Un d'ells és l'ATC.

L'ATC ha manifestat (ja que no ha presentat cap paper, cap informe, ni cap document) a la Mesa Sectorial que vol ampliar la seva plantilla en 130 persones, degut a que ha patit jubilacions (i qui no!), a que la recaptació ha baixat de 4.000 milions d'euros en 2008 a 1.000 milions en 2012 (sic), així com que volen canviar la gestió d'alguns impostos, que fins ara els gestionava l'Agència de l'Estat (per conveni entre les dues), per tal que les gestionin els registradors de la propietat (ull! també són personal de l'Estat; a sobre, funcionen com a qualsevol empres privada, mitjançant l'aranzel). *Last but not least*, l'ampliació es faria mitjançant l'adscripció de personal d'altres departaments que s'emportarien el seu lloc i la seva dotació pressupostària a l'ATC.

L'Agència Tributària de Catalunya vol traslladar 130 persones d'altres de departaments a la pròpia agència

D'això és diu despullar un sant per vestir-ne un altre.

Davant aquest desideratium, CATAC – IAC va exigir la documentació que justificués aquesta ampliació de plantilla, que evidentment no ens van lliurar.

Com que sabem el pa que s'hi dona pels companys i companyes de CATAC – IAC a l'ATC, hem manifestat que, en l'actualitat hi ha personal de sobra a l'ATC per assumir

aquestes tasques i, per adobar-ho, considerem que si l'ATC demana personal per "jubilació", algun departament demanarà, amb tota la raó, no ja una ampliació, sinó un simple i necessari manteniment de plantilles degut a les seves jubilacions i a les baixes provocades per les persones que han marxat a l'ATC.

I això entra en el Pla d'ocupació? No, l'ATC va per lliure. És que no hi ha forma de tenir una Administració seriosa. Com sigui que això és un culebró, continuarem en el proper número.

Convocatòria de places d'atenció al públic a Santa Caterina —Girona—

L'asimetria de sempre

No únicament és l'ATC la que vol tenir les seves pròpies taules de la llei. Abans que tothom conegui les de debò, les del famós Pla d'ocupació, proliferen algunes sectes que es fan les seves a mida. També a Girona. Abans que passi el que hagi que passar, volen ampliar la plantilla de l'OAC en 16 persones (per suposat, a cost zero), amb el mètode que les persones que guanyin una d'aquestes places s'emportaran la seva dotació pressupostària des del departament de procedència.

Tampoc ens ha estat lliurat el suport documental d'aquesta iniciativa (visca la transparència!) i, per tant, ens hem de conformar amb el que han exposat els representants de l'Administració.

Seran places singulars C/D 18, amb complement d'atenció al públic. Es cobriran mitjançant convocatòria pública al DOGC (*bona impressió*) però no accepten que no hi hagi proves subjectives en el concurs (*mala impressió*) ni tampoc accepten que un (un sol!) membre de la Junta de Mèrits sigui a proposta de la Junta de Personal dels SSTT Girona (*molt mala impressió*).

Nosaltres volem millorar els serveis públics i el govern no entén que millorar els serveis públics també inclou el respecte al dret a la negociació.

Com sempre, es produeix l'asimetria que patim estructuralment. Nosaltres estem d'acord amb la millora de serveis públics que pot representar aquesta decisió, sense tenir accés a la documentació pertinent (per sort, aquí, els companys i companyes de Girona ens han informat de la correcció de la proposta), però és l'Administració qui no està d'acord amb la millora dels serveis públics, ja

que en el procés no accepta cap intervenció del representants del personal. Per a Funció Pública (govern de la Generalitat), la llei no l'obliga a no incloure proves subjectives ni a designar, com a membre de la Junta de

Mèrits, cap persona proposada per la Junta de Personal, que compleixi els requisits per ser membre de la dita Junta. Queda clar que la transparència no forma part dels principis d'aquesta Administració. Ens temem que moltes de les persones que han d'ocupar aquestes places ja estan escollides.

És, guardant les distàncies, la mateixa asimetria que hi ha en altre nivell: per al govern central (Estat espanyol) la llei constitucional no els obliga a acceptar el dret a decidir. No sabem quin dia es donaran compte que tots dos estan bornis.

Dels *subbótniki* als *dillunsniki*

Als anys 20 del segle passat, a l'URSS es van instaurar el *subbótniki* —els dissabtes roigs—. Es tractava d'anar al treball en dissabte o diumenge sense cobrar per tal d'ajudar a la “construcció del socialisme”. En un primer moments els treballadors que anaven eren voluntaris, però, a poc a poc, els *subbótniki* van derivar en obligatoris mitjançant la fórmula dels “voluntaris forçosos” per allò del què diran. El sistema es va convertir en obligatori finalment en l'època stalinista.

Podríem pensar que el disposar de les persones sense cap contraprestació únicament és possible en règims dictatorials, però és ben cert que la crisi que no hem creat, però patim i paguem, ens mostra dia a dia que la sortida que estan cercant és una volta al passat en forma de anulació dels drets socials i del —minso— estat del benestar que tenim.

Com barrejar el busines-friendly amb l'estalinism system

Si la Generalitat no pot fer front a les despeses en *gairebé* qualsevol àmbit, proclama l'existència d'un deute, manifesta que pagarà quan pugui i acusa “Madrid” de ser el culpable. Però aquest “*gairebé*” té excepció en l'àmbit de la funció pública i altres serveis concertats. Així, la *suposada* manca de diners no genera un deute, ni promeses de pagament quan es pugui, tot i què, això sí, la culpa també és dels altres.

No tan sol no reconeixen un deute sinó que, amb coratge digne de millor causa, practiquen una confiscació en forma de requisa del nostre temps de treball.

Segurament per compensar es passaran el que resta d'any donant-nos les gràcies pel sacrifici. O, potser, dins de 400 anys un descendent de Junqueras o Carod ens demana perdó.

En una nova revisió de la història, el govern de la Generalitat és capaç de practicar a la vegada el busines-friendly i l'estalinism system. Als seus amics de “La Caixa”, per exemple, se'ls assegura que s'eliminarà la campanya “no vull pagar” i a nosaltres se'ns instaura el treball gratuït.

Del *subbótniki* al *dillunsniki*

A la Funció pública la solució a la manca de tresoreria ha estat senzilla i radical: s'instauen els *subbótniki* catalans i com és difícil practicar el voluntarisme dels dissabtes (ja ha passat el temps de donar exemple escombrant el Pati dels Tarongers per part del Sr. Mas), es transformen en dilluns obligatoris —o dimarts, o dimecres, o...— de treball que no ens paguen. S'instauen el *dillunsniki*, el *dimartsniki*, etc.

A l'enllaç de la nostra pàgina web on podeu calcular el que suposa la requisa, hem adjuntat un quadre on podeu saber els dies de treball gratuït que farem aquest any (sense comptar la congelació que patim des de 2010)

És cert que hi ha manca de diners? Hem subratllat la paraula *suposada* quan mencionen la manca de diners. Tothom sap que no hi ha manca de diners, sinó manca de voluntat política de lluitar contra el frau, de modificar polítiques fiscals i, per dir-ho tot, de força suficient per obligar-los a respectar els drets del personal.

No hi ha cap motiu real —econòmic— per requisar-nos la paga d'estiu. El veritable motiu és polític. Consisteix a utilitzar el personal com a eina del govern i

dels partits que el sustenten en la lluita política front a la resta de partits i el govern central, intentant-nos manipular al seu favor.

Les elits extractives

Tot obeeix (el que ens passa a nosaltres concretament i a la societat en general) a que patim un robatori a mans de les anomenades elits extractives que volen aprofitar la crisi per desballestar l'estat del benestar i fer dels serveis públics un nínxol de beneficis.

Per això, com ha denunciat ja CC.OO., aquesta *suposada* manca de diners no és obstacle perquè una persona amb estudis de primer i segon de dret, anomenat Salvador Jorba, passi de percebre 51.000 euros com a assessor del departament d'Agricultura a cobrar 79.000 euros com a assessor de la Sra. Ortega. Ni retallada ni tonteries, pujada.

Tampoc ha estat obstacle aquesta **suposada** manca de diners perquè altra persona anomenat Artur Duart (germà de Brauli Duart, president de la CCMA que vol acomiadar a més de 300 persones dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat) sigui el president de l'empresa Magmacultura a la qual s'han adjudicat els actes de commemoració del tricentenari per 1.000.000 d'euros. Oé, oé, oeeeeé.

A aquestes elits no els fa falta saber idiomes per treballar on sigui. Una persona anomenada Mar Ortega (per cert, neboda de la vicepresidenta) és delegada de la Generalitat a Berlín, sense saber alemany. Weil ich wert bin!

I cadascú pot ampliar la llista....

Les darreres mobilitzacions

Sobre què estem asseguts?

Cal una anàlisi autocrítica de la nostra actuació per tal d'aconseguir un suport majoritari a les propostes sindicals en futur immediat

Després de setmanes i mesos plantejant una lluita unitària contra la retallada salarial, amb una data central prevista pel dia que el govern aprovés l'avantprojecte de pressupostos i que encara no s'ha produït, hem anat cremant etapes amb protestes a les portes dels centres, tancades dels "negociadors" i diverses crides generals de concentracions, la darrera de les quals va ser el dijous, 13 de juny, amb un resultat molt per sota de l'esperat.

— **Per què el resultat és minso en relació a la importància de l'objectiu?**

— *Hem explicat bé les coses? Hem fet l'esforç suficient?*

— *Pensàvem que això és l'important i molta gent pensava que el més significatiu eren altres problemes que "tocàvem" de passada?*

— *Hi ha un cansament generalitzat?*

— *Hem interpretat erròniament els centenars de missatges de persones indignades que feien suposar que la ira era generalitzada?*

— *Existeix una impressió que tot està dat i beneït i es faci el que es faci no servirà per a res? I, per tant, millor les engrunes dels petits canvis en la conciliació?*

— *El subliminal missatge governamental que hem d'acceptar aquest "sacrifici" sota el perill de ser declarats "antipatriotes" ha calat en el nostre subconscient col·lectiu?*

— *No hem sabut (o no hem tingut capacitat) per analitzar adequadament les diverses problemàtiques per tal de trobar un punt central que mobilitzés a la majoria del personal? Les nostres anàlisis defugien la realitat?*

— *Com ha pesat en les decisions individuals el descrèdit (amb raó o sense) que patim els sindicats?*

— *Hem cregut —falsament— que la gravetat de les mesures governamentals era suficient per mobilitzar el personal?*

La contesta a la primera pregunta es nodreix de les diverses respostes a les altres qüestions plantejades i a algunes altres que podeu afegir.

A la IAC pensem que cal reflexionar sobre tot el procés que s'ha dut a terme per tal d'esbrinar si tothom —treballadors i treballadores, sindicats i administració— estem asseguts sobre un barril de pólvora que pot esclatar per qualsevol petit

incident o pel contrari, estem tancats en una torre d'ivori.

La realitat és multiforme i, segurament, estem en algun punt intermedi, però, cal d'entrada emprendre una anàlisi autocrítica si el que volem és concitar més persones que les convocades en la lluita pels nostres drets i, sobretot, pels drets socials que s'estan posant en qüestió.

No vivim en un món apart, però cal que ho expliquem i que donem exemple. Us animem a participar en aquest debat sota dues idees:

— **La idea de l'acció i la participació. Si no actuem ara, és possible que qualsevol dia de l'any 2015 decretin la fi de la crisi perquè ja hagin aconseguit fer pòls els drets, perquè tindrem unes nòmines escanyolides i un exèrcit de milions d'aturats disposats i emmotllables per tal de fugir de la desesperació, perquè ens cobraran per la salut i per l'educació, i perquè serem més pobres i més desiguals i, sobretot, perquè serem més covards i més resignats. Toca participar per tal que aquest dia no arribi!**

— **La idea que el sindicat és una eina i no un objectiu, un mitjà i no un fi, un lloc de debat i participació i no un espai tancat i passat de moda.**